

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

In deze nieuwsbrief:

- * inhakken op de gezondheidszorg (blz. 2)
- * Een Vlaams mobiliteitsbeleid: ja, maar welk? (blz. 4)
- * In Memoriam Willy Courteaux (blz. 6)
- * In Memoriam Karel Van Reeth (blz. 8)
- * Burgerij en "terrorisme" (blz. 11)
- * verkiezingen in de "Six Counties" (blz. 15)
- * Bedenkingen bij ontslag Theresa May (blz. 19)
- * Colofon en kalender (blz. 20)

Belgische regering blijft met het botte mes inhakken op onze gezondheidszorg

Op 21 maart stapten om en bij de 14.000 werkers uit de non-profitsector en de openbare diensten en verontruste burgers in het algemeen door de Brusselse straten om het besparingsbeleid van de regering aan te kaarten, dat deze sector ongemeen hard treft en zich bijgevolg ook laat voelen op de essentieelste dienstverlening aan de burger: de zorg.

Reeds van in het begin had de regering tegen eind 2016 voor 2,6 miljard euro aan bezuinigingen aangekondigd, die dit jaar nog eens 902 miljoen euro zouden moeten bedragen en die na eventuele begrotingswijzigingen in april nog eens zouden kunnen aangroeien. Een greep uit het aanbod van wat dit betekent:

- een verhoging van de prijs van gezondheidszorg, het remgeld (tot 12 euro), bepaalde geneesmiddelen (waaronder antibiotica), de maximumfactuur, ... Er zullen bijkomende verzekeringen aangerekend worden en bepaalde geneesmiddelen (neussprays met corticoïden bv.) zullen niet meer terugbetaald worden;
- in de openbare ziekenhuizen zal het moeilijker worden om werkers vast te benoemen;
- in een sector die nu reeds bijzondere werktijden kent (nachturen, weekendwerk, ...) zal flexibiliteit meer dan ooit het modewoord worden. In combinatie met andere regeringsmaatregelen zal het personeel nog langer moeten worden en zal er een nog grotere flexibiliteit van de werkers gevraagd worden, met alle risico op fouten en arbeidsongevallen door oververmoeid personeel dat nu reeds handen tekort komt om alles bol te werken;
- het werk in deze sector wordt nog steeds niet erkend als 'zwaar werk', ondanks de verhoging van de werkleeftijd naar 67 jaar, de bijzondere fysieke inspanning die de zorgtaken vragen en de afbouw van de mogelijkheid om beroep te doen op landingsbanen;
- de bezuinigingen zullen een grote invloed hebben op de weinige ons nog resterende openbare ziekenhuizen, die in tegenstelling tot privéziekenhuizen geen winst nastreven maar louter de dienstverlening aan de burger, met alle gevolgen van dien; het is duidelijk dat de visie van minister De Block volledig in lijn ligt met die van haar liberale regering, die de openbare dienstverlening volledig wenst af te bouwen ten voordele van private ziekenhuizen en verpleegcentra;

- een nijpend personeelstekort dat niet, amper of veel te weinig gecompenseerd kan worden, in een sector waar de gemiddelde leeftijd van het personeel nu reeds 45 jaar bedraagt en waar de werkers alsmear meer te kampen krijgen, met ziekte door uitputting en burn-out; het is geen uitzondering dat er in veel rust- en verzorgingstehuizen aan de familieleden van zieken en ouderen gevraagd wordt om voor hun naasten te zorgen en hen eten te geven omdat de verplegers en verzorgenden er gewoon geen tijd voor hebben;
- en dit heeft uiteraard een enorme impact op de wachtrijen en de dienstverlening aan de burger toe die het recht heeft om de beste verzorging te eisen; zonder nog maar over de vrouw te spreken, die eens te meer het grootste slachtoffer wordt in deze voor de overgrote meerderheid vrouwelijke sector;

Gezondheidszorg is geen commercieel goed en mag nooit evolueren naar een individualistisch systeem waar de gegoede patiënt meer voordeel uit kan halen dan die hij of zij die minder heeft. Het is geen economische dienstverlening waar enkel hij die middelen heeft recht op heeft, maar wel degelijk van elke burger in de 21e eeuw (of zou dat toch moeten zijn). De gezondheidszorg vertegenwoordigt meer dan 10% van het BBP en is daardoor een gemakkelijke schietschijf voor een regering waarvan het mantra bestaat uit 'besparingen' besparingen die tot nu toe niet geleid hebben tot een begroting in evenwicht en waarvan onlangs bevestigd werd dat een begroting in evenwicht eveneens niet voor volgend jaar zal zijn. Maar de besparingen op kap van de 99% gaan onverminderd voort, en dit is voor ons onaanvaardbaar. Laat de gezondheidssector nu net een sector zijn waar absoluut níét op bespaard mag worden, wel integendeel: waar dringend nieuwe investeringen nodig zijn, in het bijzonder voor wat personeel betreft, zowel in het aantal personeelsleden als in eindeloopbaanmogelijkheden die de werkers de mogelijkheid zullen geven wat langer te werken in dit uiterst zwaar beroep, dat zowel fysiek als emotioneel veel van iemand vraagt.

Inmiddels blijft de regering doof voor de eisen van de werkers en krijgen de vakbondsverantwoordelijken die onderhandelen op het kabinet De Block constant nul op hun rekest.

De V-SB nam dan ook deel aan deze actiedag en zal de werkers van deze sector blijven steunen in hun strijd, die ons allen aanbelangt. In naam van onze gezondheid!

De V-SB vernam met interesse het voorstel van Vlaams minister van Mobiliteit Ben Weyts (N-VA) op 16 mei voor een volledige regionalisering van het mobiliteitsbeleid. Als socialistische en Vlaams-sovereïnistische beweging zijn wij resoluut voorstander van een sterk mobiliteitsbeleid - inclusief stevig uitgebouwd openbaar vervoer - op maat van de Vlaamse bevolking. De huidige toestand van versnippering van bevoegdheden die minister Weyts terecht aanklaagt is een bron van problemen en ergernissen, hoewel zeker niet de enige bron. Een unitair Belgisch verkeersbeleid is evenmin een oplossing, aangezien de toestand in het sterk verstedelijkte Vlaanderen heel anders is dan in Wallonië. Wel willen we graag weten hoe minister Weyts dat Vlaams mobiliteitsbeleid ziet, want voor een neoliberaal model van privatiseringen en besparingen passen we. Evenmin kunnen we dat Vlaams beleid los zien van de Brusselse verkeersproblematiek, per slot van rekening de grootste stad in Vlaanderen én centraal knooppunt van de verkeersinfrastructuur.

Minister Weyts verwijst naar een aantal conflicten met federaal minister van mobiliteit François Bellot, maar blijft daarbij helaas nogal in het anekdotische hangen, zoals de kwestie van driejaarregel voor het voorlopig rijbewijs. Veel liever hadden we een globale visie gezien op lange termijn, die cruciale vragen stelt over de vaak nogal chaotische ruimtelijke planning in Vlaanderen en de gevolgen daarvan voor de verkeersproblematiek, alsook de nog steeds dogmatisch nagevolgde neoliberale groeimantra, die leidt tot onnodige en vermijdbare druk op onze wegen.

In dit opzicht zien we enkele belangrijke vraagstukken die moeten aangepakt worden.

1: De obstructie veroorzaakt door het bestaan van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit minigewest pal in Vlaanderen is een gigantisch fiasco: nergens in de wereld wordt zo'n cruciaal verkeerskundig knooppunt bestuurlijk losgekoppeld van het hinterland, of toch niet zonder ernstige problemen als gevolg van

botsende partijbelangen. Het is surrealistisch dat de Brusselse machtspartijen de hoofdstad als hun privéspeeltuin kunnen gebruiken. Het is een sociologisch gegeven dat Brussel intens verweven is met de rest van Vlaanderen (veel meer dan met Wallonië trouwens); het zou dus vanzelfsprekend moeten zijn dat de bevoegdheden rond mobiliteit gezamenlijk uitgevoerd worden tussen Vlaanderen en Brussel, dus dat kortom die bevoegdheden van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest integraal naar de Vlaamse regering gaan.

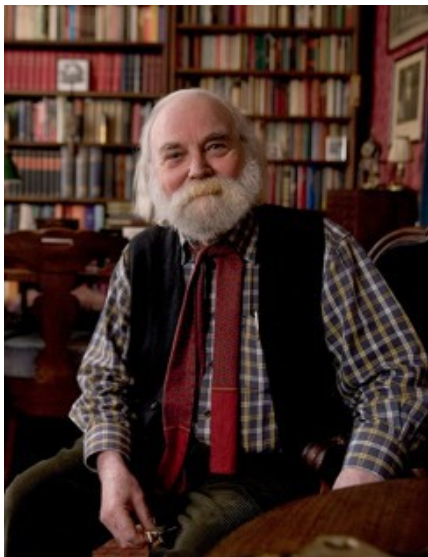
2. Er moet een eind aan de privatiserings- en liberaliseringsmanie. Als Ben Weyts de regionalisering van de bevoegdheden ziet als instrument om het neoliberale beleid harder te kunnen doordrukken zal hij in ons scherpe critici zien. De terechte eis tot homogene bevoegdheids-overdracht naar Vlaanderen mag geen dekmantel zijn voor de dictaten van de internationale liberale technocratieën zoals IMF en EU, die de markt tot hoogste heilig dogma hebben uitgeroepen. De bevoegdheidsoverdracht moet integendeel aangewend worden om de uitbouw van een sterk openbaar vervoer verder mogelijk te maken en te werken aan sociale oplossingen voor alle mobiliteitsproblemen.

3. In een breder kader mag stilaan ook de discussie gevoerd worden over zin en onzin van de haast maniakale internationaliseringsdrang. Wat voor zin heeft het hele economische sectoren in de uitverkoop te zetten, productie en distributie te spreiden over enorme afstanden en van de bevolking een steeds grotere flexibiliteit en mobiliteit te vragen? Waarom moet Vlaanderen per se een "transitland" in Europa worden? In een al zo dichtbebouwd gebied waar decennia lange lintbebouwing een quasi permanent verkeersinfarct veroorzaakt, is het redelijk waanzinnig om op nòg meer verkeer en transport te mikken. Dat is nochtans wat de Vlaamse regering doet door in te zetten op allerlei prestigeprojecten zoals het (gelukkig door de Raad van State meermaals afgewezen) Saeftinghedok. We hebben daarom een sociaal-economisch beleid nodig op maar van de mensen, niet op maat van de winstcijfers van enkele multinationals. Dat is op lange termijn de enige echte oplossing voor de mobiliteitsproblemen.

In Memoriam: Willy Courteaux (1924-2017)

Het open venster is definitief dicht

Willy Courteaux is op 25 maart jl. te Brussel overleden op 93-jarige leeftijd. Willy Courteaux is geboren in Aalst, de stad van de gebroeders Daens en Louis Paul Boon. Hij was een taalknobbelvertaler. Hij hield van de taal, het spelen met taal en vooral het accuraat vertalen. Zijn magnum opus was de vertaling van het volledige werk van William Shakespeare die hij begon in 1953. De eerste druk verscheen in 1967, de tweede druk in 1987. En in 2007 verscheen de volledig herziene vertaling bij Meulenhoff- Manteau en de 4e druk verscheen in 2013 bij de Bezige Bij. W. Courteaux was sinds 1 maart 1947 tot in 1989 redacteur bij het weekblad Humo. Als jongeman

vertaalde hij er de Franstalige uitgaven van Humo- uitgever Dupuis o.m. 'Robbedoes', hij schreef kolderstukjes en begon ook wekelijks over klassieke muziek te schrijven onder de naam 'Max'. Willy Courteaux was Vlaamsgezind, niet-atlantisch links en republikein. Hij had goede contacten met Mark Grammens, Jef Turf, Toon Roosens(1929-2003), zijn generatiegenoten. Begin de jaren tachtig, schreef Willy Courteaux, onder het pseudoniem "Rassalas" regelmatig bijdragen voor De Rode Vaan, het weekblad van de Communistische Partij. Bij de Europese verkiezingen van 1989 stond Willy op de links- progressieve eenheidslijst Regenboog, lijst die geen lang leven kende. In 2004 was hij kandidaat op de lijst Vlaamse Democraten Brussel (VDB), een Vlaamse linkse lijst als antwoord op de N-VA. Hij was als linkse flamingant ook lid van de Algemene Vergadering van Immovlah, die het Vlaams Huis beheert in de Drukpersstraat Brussel, tevens de vaste stek van de Meervoud- redactie.

Guy Mortier, voormalig hoofdredacteur van Humo, heeft Willy Courteaux jaren gekend. "Hij was een indrukwekkend mens, met een scherpe geest en ook een scherpe pen. Het was een erg minzame man die geweldig kon lachen. Hij was één van de steunpilaren van Humo. Hij smeedde een band

tussen het blad en de lezers. Hij was de enige die een apart Bureau had, een glazen hok met gerimpeld glas. Dat altijd rook naar de tabak, want hij rookte een pijp.” Hij werd bekend in Vlaanderen voor zijn replieken in de lezersrubriek “Open venster” eind de jaren zestig -begin jaren zeventig. En ook “Dwarskijker” , zijn kritische mediarubriek. Zijn meningen werden op de BRT met angst en beven tegemoet gezien. Hij bereikte wekelijks een paar honderd duizend Vlamingen (waaronder ondergetekende). Hij vormde een tegengeluid waar absoluut nood aan was in het overwegend rechts-conservatieve medialandschap. We herinneren ons zijn antwoorden op lezers die voorstanders waren van de oorlog in Vietnam, van de Apartheid in Zuid-Afrika, van homohaat, en de aanvallen op de Sovjet-Unie. In volle Koude Oorlog had Willy Courteaux het lef en de scherpe pen om te antwoorden. Guy Mortier: “De eerste jaren was hij zeer mild voor de Sovjet-Unie en de Oostbloklanden. Het was, hoe meer we over de Sovjet-Unie te weten kwamen, een niet vol te houden stelling. Hoogstens verdedigbaar tegen het nagenoeg totale pro- Amerikanisme en imperialisme dat hier de media domineerde. Willy was, denk ik, getraumatiseerd door het nazisme/fascisme en waartoe dat had geleid, en zag in de Sovjet-Unie, met haar gebreken, de enige garantie tegen een heropleving ervan.”(Humo, 4 april jl.). Eens op pensioen studeerde hij Grieks om, samen met de classicus Bart Claes, het volledige oeuvre van de Griekse dichter- filosoof Euripides te vertalen. Hij gaf ook nog taalles aan analfabete Vlamingen en las boeken in voor de Blindenliga.

Tot slot laten we Willy Courteaux zelf aan het woord toen hij op pensioen ging in 1989 in een interview met de Rode Vaan (24 februari 1989, cfr. Blog Ronny De Schepper): “Shakespeare vertalen is meer dan dat. Het is ook een uiting van appreciatie die je voelt voor een auteur. Daar komt nog bij dat je je gaat verdiepen in allerlei thema’s errond: de esthetische en historische context. Dat je onderduikt in de hele Elisabethiaanse periode. Dat je onderduikt in de historische periode waarin hij zijn koningsdrama’s heeft geschreven. Maar met Shakespeare heb ik nu definitief afgerekend. Dat is voor mij afgesloten. De kous is af... De rest kan mij verder ook niet schelen. Schrijf me geen bitterheden of frustraties toe die ik niet heb. Quod Scripsi, scripsi, zegt Pilatus. Wat ik geschreven heb, heb ik geschreven.”

Miel Dullaert

In Memoriam: Karel Van Reeth (1924-2017)

Kort na Willy Courteaux overleed ook Karel Van Reeth, een icoon van de sociale Vlaamse beweging. Miguel Stas schreef een eerbetoon, dat we hier graag mee opnemen in de nieuwsbrief.

In Memoriam: Karel Van Reeth (1924-2017)

Aalst verloor op 1 april na een moedige strijd een open en sociale Vlaams-nationalist: Karel Van Reeth, echtgenoot en grote liefde van Bie Baetens. Bieke voor de vrienden. Karel was een Antwerpenaar die zich al jaren opperbest voelde op de Aalsterse parking. De leraar die journalist werd met een open kijk op de volkeren in Europa.

Dat overtuigd Vlaming zijn niet samen hoeft te gaan met een bekrompen kortzichtig Vlaams-nationalisme, daar moest je Karel niet van overtuigen. Al van kindsbeen aan leerde hij thuis na de inslag van een V1 in 1944 van zijn vader, die opgesloten werd in de gevangenis, dat haat de mens ten onder brengt en het de liefde is die de mens verheft. Die liefde zou Karel zijn hele leven meedragen, op zijn eigen manier.

Als jonge gast was hij op school niet altijd even volgzzaam, de rebel moest zelfs van school veranderen. Het onderwijs van die tijd... waar hij voor koos als leraar in 1964. Tot 1974 toen hij de weg van het politieke vormingswerk insloeg binnen het democratisch volksnationalisme. Karel werd een Volksunieman in hart en ziel. Vlaams rechtlijnig, trouw aan de IJzeridealen met het sociaal hart van de Daensisten én open naar Europese minderheden en de wereld. Het was in die Volksunie dat ik Karel leerde kennen in de jaren '80 toen er nog 'een velleken' bestond, het Gulden Vlies op de hoek van Esplanade en Stationsstraat. Er was ooit een unieke partij in Aalst...

In 1984 werd de A van Antwerpen een A van Aalst. Zijn grote liefde uit de Denderstreek lokte hem naar de geur van ajuin en amyllum. Karel werd journalist voor de uitzending door derden van de VU en het weekblad WIJ. Hij kon zich uitleven in Europese volkerenthema's. De periode dat we van Karel leerden dat elk mens recht heeft op een bestaan, ook al behoort hij tot een minderheid. Een gedachte die Karel samen met Bie uitdroeg via zijn prachtige reportages.

Hij mocht dan ook met buitengewone Vlaamse politici samenwerken. Onder andere voor de Koerdische zaak. Dit in het voetspoor van Maurits Coppieters, Europese en andere parlementsleden uit Vlaanderen 35 jaar op de bres voor het verdruchte volk in Oost-Turkije en aanpalende landen. Derwish Ferho getuigt hierover: "Als politiek vluchteling uit Mizîzex, een dorp in Noord-Koerdistan (Zuidoost-Turkije) waar ik op 2 oktober 1961 geboren werd, kwam ik in 1977 als 15-jarige in Vlaanderen aan. Tot dan wist ik niet dat hier te lande zoveel mensen kennis hadden van de Koerdische problematiek, die zich vooral afspeelde in een deel van wat het 'Kaukasus-lappendeken' genoemd wordt, in Zuidwest-Azië dus, met name in Turkije, Irak, Iran en Syrië."

"Door mijn opvang in het Leuvense begreep ik vrij vlug hoe de vork aan de steel zat. Ik ontdekte dat ook de Vlamingen net als de Koerden opereerden vanuit een volks-nationale reflex, waarbij taal en cultuur een belangrijke rol speelden. Tijdens mijn eerste jaar verblijf in Vlaanderen waren er eerst spraakmakende verkiezingen met een grote vooruitgang voor de VU en nadien een poging van de Vlaamsgezinde politici om onder leiding van de VU-voorman Hugo Schiltz de Belgische staat fundamenteel te hervormen via het zogenaamde 'Egmontpact'. De toenmalige eerste minister Tindemans heeft echter dit indrukwekkende wetsontwerp afgeschoten. Voor mij was dit alles een belangrijke les om de Vlamingen te begrijpen en om samenwerking na te streven van Vlamingen en Koerden. Mijn contacten met VU-politicus Willy Kuijpers hebben mij geïnspireerd en overtuigd om de hand aan de Koerdische ploeg te slaan om in Vlaanderen zo een samenwerkingsverband uit te werken.". Derwish Ferho werd voorzitter van het Koerdisch Instituut waar Karel altijd meer dan vriendschappelijke banden mee onderhield.

Toen in 1979 het Europees Parlement voor het eerst rechtstreeks verkozen werd kreeg ook de VU een belangrijke Vlaams-Koerdische stem in het EP bij monde van Maurits Coppieters. In zijn voetspoor volgden nadien Jaak Vandemeulebroucke, Willy Kuijpers, Nelly Maes en Bart Staes. Het is op

vraag van het Koerdische Instituut dat zij journalist Karel Van Reeth vroegen om een onderzoek te verrichten in de archieven van het EP. Het werd een uitvoerige studie met als titel “In het voetspoor van Maurits Coppieters – Europese en andere parlementsleden uit Vlaanderen 35 jaar op de bres voor de Koerdische zaak”. Als Karel zijn tanden in een zaak zette, dan beet hij door. Zo was Karel. Ten gronde gaan voor de zaak...

Karel had een goede kijk op het Europa van de gewone man, het Europa van de volkeren. Als volksnationalist voelde hij zich betrokken bij het vrijheidsstreven van Basken, Catalanen en Galiciërs in Spanje, van Bretoenen, Corsikanen, Elzassers, Frans-Vlamingen, Occitanen en Savoyaards in Frankrijk, van Noord-Ieren, Schotten en Welsen in Groot-Brittannië, van Friezen in Nederland, van Duitstaligen in België, van Friuliërs, Sarden, Slovenen, Valdotanen uit Valle d’Aosta en Zuid-Tirolers in Italië, van Kosovaarse Albanezen, Bosniërs en Kroaten in (ex-)Joegoslavië... om slechts enkele Europese voorbeelden te noemen. Met Karel verliest Aalst één van haar grootste Europeanen.

In 1994 kreeg Karel in Aalst de Vredesprijs samen met Bieke “om te blijven dwarsliggen en te blijven opkomen voor de verdrukten.” Hij bleef het doen op zijn Karel's tot hij zaterdag Aalst, Vlaanderen en alle Europese volkeren achterliet om de weg te gaan naar een nieuwe bevrijding. Het afscheid van Bieke volgden we met een grote warme menselijkheid op facebook. Niemand laat graag zijn geliefde los, op een dag ben je leeggestreden, maar je tot het laatste moment gedragen weten door een grote liefde en buitengewone zorg, is voor al je vrienden Karel, waar ook, hartverwarmend.

Karel het gaat je goed op je nieuwe bevrijdingstocht. En weet dat er in Aalst, in Vlaanderen, in zovele volkeren mensen zijn die jouw warmte en liefde voor Bieke zullen verderzetten. Ad Aeternam. “Tot statig als een eik, voor u ons volk herbloeit.”

Ierland

De moeilijke relatie van de burgerij met het concept 'terrorisme'

In De Standaard van 23/03/17 reflecteerde commentator Bart Sturtewagen over “terrorisme” onder meer naar aanleiding van de ISIS-aanslag in Londen en het overlijden van voormalig Provisional IRA chief of staff Martin McGuinness. “De enige terroristen die wel iets bereiken, zijn zij die tijdig het zinloze van hun geweld inzien en een andere weg inslaan. Mensen zoals de

Israëliëse premier Menachem Begin, de Palestijnse leider Yasser Arafat of de deze week overleden Noord-Ierse politicus Martin McGuinness. Ook al kon geen van hen het vredesverhaal afmaken, hun namen zullen langer herinnerd blijven dan die van degenen die hun vastgelopen leven betekenis willen geven door zoveel mogelijk anderen mee de dood in te nemen. Daarin schuilt geen heldendom, in een ondanks alles uitgestoken hand wel.”

In dezelfde krant staat een interview van DS-journalist Bart Beirlant (BB) met de EU-commissaris voor migratie, de Griek Dimitris Avramopoulos (DA), lid van de reactionaire Nea Dimokratia. BB: “Turkije is bijzonder boos op de EU omdat hier betogingen kunnen plaatsvinden waar vlaggen van de terreurbeweging PKK en foto’s van Abdullah Oçalan worden megedragen. Daar hebben ze toch een punt?” DA: “De PKK staat op de Europese lijst van terreurorganisaties. Maar dit heeft te maken met de nationale wetgeving.” BB: “Akkoord, maar u kunt hier toch een uitspraak over doen?” DA: “Ik heb begrip voor het feit dat dit zo gevoelig ligt voor onze Turkse partners. Hoe zouden wij reageren als we de dreigende, zwarte vlaggen van IS in onze straten zagen wapperen? Dit moeten we bespreken met de lidstaten.”

We zien dus dat de EU commissaris voor migratie één pot nat maakt van een nationale bevrijdingsbeweging, de PKK, de enige, en we

leggen er de nadruk op, de enige tot nu toe die met haar model voor democratisch confederalisme een leefbaar alternatief naar voor schuift voor de toekomst van een min of meer seculier, democratisch, multi-etnisch, multireligieus Midden-Oosten en een organisatie, ISIS, die in haar politiek-religieuze programma openlijk pleit voor genocide, slavernij, discriminatie op basis van godsdienst en geslacht, enz.

Dat een dergelijke figuur mee aan het hoofd staat van de EU is op zich schokkend maar hoeft natuurlijk niet te verbazen als we kijken waarom de EU is opgericht en wat haar belangrijkste doelstellingen zijn: een zo maximaal mogelijk faciliterend kader creëren voor kapitalistische belangen waarbij soevereine staten ondermijnd worden, naties uitgewist worden en de neoliberale graaicultuur zegeviert zonder controlerende instanties en culturele grenzen.

Voor de staatsterreur van het Turkse regime tegen de Koerden in Noord Koerdistan wordt dan wel een oogje dicht geknepen. In een opinieartikel in De Standaard van 24/03/17 stelt de Gentse prof. Dries Lesage zelfs: “Theoretisch kan het best dat Turkse politieagenten die al op de tientallen dossiers van Belgische Syriëgangers hebben gewerkt, door de PKK zijn omgebracht.” Maar dat het AKP-regime, via de Turkse geheime dienst MIT, wapentransporten naar ISIS organiseerde is geen theoretische mogelijkheid maar harde politiek-militaire werkelijkheid, in 2015 op beeldband en foto vastgelegd. NAVO-lidstaat Turkije als wapenleverancier en terugvalbasis van ISIS: we weten nu waarvoor de NAVO dient in het Midden-Oosten. Van UGent-prof. Lesage is geweten dat hij een soort door de Vlaamse overheid betaalde lobbyist voor het Erdogan-regime is. Maar zelfs hij geeft in diezelfde vrije tribune toe dat de PKK wel degelijk over een breed draagvlak beschikt onder de Koerden in Noord Koerdistan: “Onder de Turkse Koerden werd zijn [Erdogans] draagvlak op den duur groter dan dat van de PKK.”

En dat brengt ons terug bij de merkwaardige reflectie van Bart Sturtewagen over het “terrorisme”. Merkwaardig om twee redenen.

Ten eerste maakt ook hij er een potje van door de zionistische terrorist Menachem Begin en de antikoloniale verzetsleider Arafat op één lijn te stellen – Menachem Begin, die met zijn organisatie Irgoen in de jaren 1947-1948 de etnische zuivering van Palestina echt op gang bracht aan de hand van massamoorden op Palestijnse burgers, kan onmogelijk op

een objectieve basis op één lijn gezet worden met de antikoloniale verzetsleider Jassir Arafat die daar twee decennia later precies tegenstand probeerde tegen te organiseren met het project voor een seculiere Palestijnse staat voor islamitische, christelijke én joodse Palestijnen. Het feit dat de jood Ilan Halevi jarenlang minister van buitenlandse zaken was van de PLO was zegt veel hierover. De religieus-zionistische Irgoen, die ideologisch aansloot bij de joods-fascistische Revisionistisch-zionistische Alliantie en Betar-beweging van Vladimir Zjabortinski, was eigenlijk het toenmalige joodse equivalent van de huidige zogenaamde “Islamitische Staat in Irak en al-Sjam” ISIS. Haar strijd speelde een belangrijke rol in de vestiging van de zionistische staat in Palestina, een staat waar het hele zogenaamde vrije westen als één man blijft achter staan.

Ten tweede heeft de “vredespoliticus” Martin McGuinness nooit afstand genomen van zijn engagement in de Provisional IRA. En al helemaal niet van het heldendom van al die PIRA-strijders en andere republikeinse soldaten die de gewapende strijd met hun leven bekocht hebben en dit niet alleen sedert eind de jaren 60 maar sedert de Paasopstand van 1916 en daarvoor nog. Zoals zijn opvolgster aan het hoofd van Sinn Féin in de zes graafschappen, Michelle O’Neill, het onlangs nog verwoordde: “Er is geen hiërarchie onder de doden die het gewapend conflict geëist heeft.” Martin McGuinness is maar “vredespoliticus” kunnen worden precies omdat hij mee de wapens opgenomen heeft tegen een onderdrukkend regime. Anders was hij een politieke bedelaar gebleven in een koloniaal bestel zoals zijn collega John Hume, die nu zijn partij ziet verschrompelen.

Hetzelfde geldt voor voormalige “terroristen” als Jassir Arafat, Nelson Mandela, Arnaldo Otegi, Abdullah Oçalan. Als zij “vredespolitici” zijn geworden is dat alleen maar door het heldendom van hun medestanders, soldaten, enz. die de strijd niet overleefd hebben en die dus volgens de redenering van Bart Sturtewagen gestorven zijn als “terroristen”. Dat belet trouwens niet dat ook de “vredespolitici” zelf door hun zogenaamde vreedzame tegenstanders die het status quo van de

onderdrukking, bezetting, enz. verdedigen, beschouwd worden als bloeddorstige monsters. We verwijzen hier naar de reactie van talrijke “vreedzame” loyalisten en conservatieve politici, die nooit een wapen aangeraakt hebben maar naar aanleiding van het overlijden van McGuinness verklaarden dat ze “hopen dat [McGuinness] brandt in de diepste uithoek van de hel”. Reacties die we in de krant van Sturtewagen niet gelezen hebben.

De bijna heilig verklaarde Nelson Mandela is een wereldwijd symbool van de strijd tegen de Apartheid geworden precies omdat hij in de gevangenis zat veroordeeld als organisator van Umkhonto we Sizwe (de Speer van de Natie), de gewapende vleugel van het ANC. Het was in de jaren 1970-1980 in Zuid Afrika zelfs verboden een foto van Nelson Mandela te bezitten. Het is precies als politieke gevangene dat hij een mobiliserend symbool geworden is voor de wereldwijde boycot tegen het Zuid-Afrikaanse apartheidsregime dat tot bijna op het laatste van zijn bestaan de steun bleef krijgen van leiders van belangrijke westerse burgerlijke democratieën als de Amerikaanse president Ronald Reagan en de Britse premier Margaret Thatcher. Zonder militant verzet met politieke gevangenen dat voor een wereldwijde mobilisatie kon zorgen, ook in brede lagen van de bevolking van een hele reeks westerse burgerlijke democratieën, hadden deze leiders het apartheidsregime wellicht nooit laten vallen.

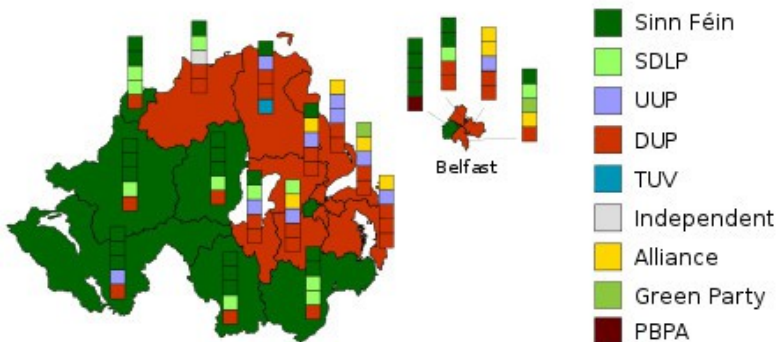
En hoe zit het met de staatsterroristen? We denken hier bv. aan de islamist Recep Tayyip Erdogan en de zeloot Benjamin Netanyahu. En wat als over enkele maanden een politiek benoemde (onderzoeks)-rechter de Guardia Civil naar het Parlement van de autonome Catalaanse regio stuurt om de voorzitter van het Parlement en de minister-president te arresteren voor “poging tot opstand tegen het wettelijke gezag” of “ongehoorzaamheid aan het Spaans Grondwettelijk Hof” of “usurpatie van functies of bevoegdheden”? Welk signaal wordt dan uitgestuurd naar de militanten van de gewapende Catalaanse bevrijdingsorganisatie Terra Lliure die in de jaren ‘90 de gewapende strijd afgezworen hebben om toe te treden tot ERC? Welk signaal wordt dan gegeven aan de Baskische nationale bevrijdings-organisatie? Dat binnen de burgerlijke Spaanse democratie de vreedzame weg naar zelfbeschikking hermetisch geblokkeerd is door gevangenschappen?

Ierland

Het Brits imperialisme schaak en mat in de zes graafschappen?

10 maanden na de vorige verkiezingen voor het parlement van Stormont waren er op vrijdag 3 maart opnieuw verkiezingen in de zes graafschappen van bezet Ierland. Met 64,8% van de kiesgerechtigden die deelnam was de opkomst het hoogst sedert de Goede Vrijdag-Akkoorden van 1998. De uitslag is een groot succes voor de pro-Ierse partijen en voor de republikeinse beweging in het bijzonder. Doordat het aantal te verkiezen zetels voor het parlement terug gebracht is van 108 tot 90 is er alleen een relatieve vergelijking mogelijk met de verkiezingen van mei 2016, maar er heeft zich wel degelijk een fundamentele verschuiving voorgedaan. De radicale pro-Britse Democratic Unionist Party (DUP) van wijlen dominee Ian Paisley blijft de grootste partij met 28 zetels maar heeft maar één zetel meer dan (Provisional) Sinn Féin (PSF) dat met 27 zetels de tweede grootste partij wordt.

De gematigd pro-Ierse Social Democratic and Labour Party (SDLP) behaalde 12 zetels en werd daarmee groter dan de historische Ulster Unionist Party (UUP) die slechts 10 zetels behaalde. Er is nog één uitgesproken unionist verkozen van de Traditional Unionist Voice. Alle andere verkozenen behoren tot partijen die zich niet uitspreken over de Brits-Ierse kwestie: de Alliance Party (8 zetels), de Green Party in Northern Ireland (1 zetel), de People before Profit Party (1 zetel) en een onafhankelijke. Als we de zetels van de uitgesproken pro-Ierse en pro-Britse partijen optellen dan zien we dat voor het eerst sedert de creatie van “Noord-Ierland” in 1920 de pro-Ierse partijen evenveel zetels behalen dan de pro-

Britse partijen, nl. 39. De marge tussen PSF en de DUP is bijzonder klein met respectievelijk 27,91% en 28,06% van de stemmen. Dit liet PSF voorzitter Gerry Adams toe op de verkiezingsavond te verklaren: “Dit is een stem voor de eenheid van Ierland, een stem voor de hereniging van ons volk. De idee van een eeuwigdurende unionistische meerderheid is vernietigd. Wij hebben geen nood aan de Engelsen om ons te regeren. Er zal geen terugkeer naar het status quo zijn.” In het vorige parlement haalde de DUP nog 38 zetels tegenover 28 voor PSF. Doordat de DUP onder de 30 zetels gezakt is verliest zij ook haar mogelijkheid om een veto uit te spreken tegen wetsvoorstellen die een gewone meerderheid halen in Stormont. Oorspronkelijk was het mechanisme bedoeld om de “minderheids-gemeenschap” te beschermen tegen vijandige beslissingen maar de DUP gebruikte de wetgeving om haar veto te stellen tegen de versoepeling van de abortuswetgeving en de invoering van het homohuwelijk, zaken die zeer gevoelig liggen bij een integristische vleugel van haar achterban.

De verkiezingen kwamen er doordat vice-eerste minister Martin McGuinness van PSF in januari dit jaar aftrad nadat gebleken was dat de DUP onder leiding van eerste minister Arlene Foster een subsidieprogramma voor hernieuwbare energie –de Renewable Heat Incentive – opgezet had waar door ondernemers op grote schaal misbruik werd van gemaakt. Dat programma kostte de belastingbetalers in de zes graafschappen 490 miljoen £ sterling terwijl er zware besparingen werden uitgevoerd op sociale voorzieningen. Maar ondertussen was er natuurlijk ook de keuze van de meerderheid van de Engelsen voor de Brexit. PSF heeft altijd gesteld dat de Brexit met het opnieuw instellen van een “harde” grens tussen de zes graafschappen en de rest van Ierland een schending van de Goede Vrijdag-Akkoorden is omdat dat het statuut van de inwoners van de zes graafschappen wijzigt zonder hun goedkeuring, want 55,8% van de inwoners die aan het referendum deelgenomen hebben tegen de Brexit gestemd hebben. Op basis daarvan eist PSF een referendum over de toekomst van de zes graafschappen. De voorbije verkiezingen tonen aan dat deze strategie PSF geen windeieren gelegd heeft en veel stemmen opgeleverd heeft van kiezers die tot nu toe niet stemden of niet republikeins stemden. Ook ten opzichte van de SDLP gaat PSF vooruit: voor het eerst sedert haar ontstaan in 1970 haalt de SDLP geen verkozenen meer in het overwegend pro-Ierse West Belfast.

Deze verkiezingen zijn ook gepaard gegaan met een aflossing van de wacht aan republikeinse zijde in de zes graafschappen. Na zijn aftreden heeft Martin McGuinness verklaard dat hij zich terug trekt uit de politiek omdat hij zwaar ziek is. Hij is als leider van PSF in de zes graafschappen opgevolgd door Michelle O’Neill (geboren Michelle Doris) die in de vorige Stormont-

regering minister voor volksgezondheid was. Ze is de dochter van een bevelvoerende officier van de East Tyrone Brigade van de Provisional IRA en een oom van haar leidde NORAI, de organisatie die in Noord Amerika fondsen voor de Provisionals wierf. Een neef van haar “on active duty” werd in 1991 door de Special Air Service (SAS) vermoord in Coagh. Ze trad op haar 21 toe tot PSF na de Goede Vrijdag-Akkoorden en werd burgemeester van Dungannon.

Michelle O’Neill zal het beleid van McGuinness voortzetten. Op een bijeenkomst voor de herdenking van gesneuvelde PIRA-leden verklaarde ze tot groot protest van de loyalisten dat “er geen hiërarchie is onder de slachtoffers die gevallen zijn in het conflict”. Ook de strijd voor de wettelijke erkenning van het Gaelic als officiële taal, voor de financiering van onderwijs in het Gaelic, de strijd tegen de Oranjemarsen door pro-Ierse wijken en straten en de strijd tegen de verplichting om Britse vlaggen aan officiële gebouwen te hangen gaan door.

Omdat PSF met het regime in Londen wil onderhandelen over de situatie na de Brexit is het weinig waarschijnlijk dat er vlug een deal komt met de DUP om een nieuwe regering in Stormont te vormen. Gerry Adams was na de verkiezingen voor zijn doen sedert de Goede Vrijdag-Akkoorden zeer scherp voor het Britse regime: “De Britse regering heeft het concept van instemming opzij geschoven en ondermijnt de mensenrechtenwaarborgen door de Brexit te willen opleggen aan de meerderheid van de kiezers in het noorden. De Britse regering heeft iedere pretentie van onafhankelijkheid laten varen. Ze is geen neutrale scheidsrechter. Ze heeft geweigerd om haar overeenkomsten en verantwoordelijkheden na te komen. Ze is een deel van het probleem.” Officieel wil PSF wel met Arlene Foster onderhandelen als leidster van de DUP maar wil dat ze als mogelijke eerste minister een stap opzij zet tot het voorlopige rapport van het onderzoek naar het Renewable Heat Incentive schandaal gepubliceerd is, iets wat minstens nog zes maand zal duren. Volgens de wetgeving hebben de partijen drie weken om tot een akkoord te komen voor een nieuwe regering waarbij de grootste partij de eerste minister levert en de tweede grootste partij de vice-eerste minister. Als dat niet lukt moet de Britse staatssecretaris voor Noord-Ierland “binnen een redelijke periode” nieuwe verkiezingen uitschrijven of de zes graafschappen weer onder direct bestuur door de Britse regering plaatsen. Het is in ieder geval weinig waarschijnlijk dat James Brokenshire, de Britse staatssecretaris voor Noord-Ierland, nieuwe verkiezingen zal uitschrijven gezien de huidige uitslag. De kans zit er in dat PSF dan de grootste partij zou worden en tot vernedering van de unionisten de eerste minister zou mogen leveren in een “provincie” waarvan de grenzen in 1920 speciaal uitgetekend werden om de pro-Britse unionisten ten eeuwigden dage een

meerderheid te geven bij verkiezingen. En zelfs dan is er nog geen enkele garantie dat PSF wel een regering zou willen vormen zonder akkoord met Londen over een referendum over één of andere vorm van Ierse hereniging of op zijn minst een speciaal statuut voor de zes graafschappen dat verhindert dat er opnieuw een Britse buitengrens dwars door Ierland komt maar waardoor de Brexit voor de unionisten ondermijnd zou worden. Ook de zes graafschappen opnieuw onder direct bestuur van de Britse regering plaatsen lijkt geen optie: slechts 20% van de bevolking van de zes graafschappen wenst dit.

De bepaling in de Noord-Ierlandwet van 1998 –die de bepalingen van de Goede Vrijdag-Akkoorden in Britse wetgeving vastlegt – die stelt dat “de staatssecretaris de macht [tot het organiseren van een referendum] zal uitoefenen als het op een bepaald ogenblik waarschijnlijk lijkt dat een meerderheid van de kiezers de wens zou uitdrukken dat Noord-Ierland zou ophouden deel uit te maken van het Verenigd Koninkrijk en deel zou worden van een Verenigd Ierland” wordt hoogst relevant.

En in Schotland zal een steeds groter wordende meerderheid van de bevolking met begeerte toekijken...

De 32 historische “counties” van Ierland, waarvan 26 in de Vrijstaat en 6 in het VK.

De aankondiging midden april door de Britse premier Theresa May om vervroegde verkiezingen te houden lijken te wijzen op een mislukking in de Brexit-afhandeling, een mislukking die aantoonde dat het rechtse en unitaristische "alternatief" van de Tories op de (even rechtse) Europese Unie even waardeloos is als datgene waar heel wat burgers van het VK zich - terecht - van wilden ontdoen. Theresa May die de Brexit-onderhandelingen moest leiden dreigde de geschiedenisboeken in te gaan als de premier die onder haar bestuur Schotland onafhankelijk zag worden, Ierland verenigd en een economische rampzone van Groot-Britannië maakte, en misschien was dat vooruitzicht niet datgene wat ze gehoopt had.

De V-SB juicht in ieder geval toe dat Engeland, Schotland, Ierland, Wales en Cornwall hun zelfbeschikkingsrecht uitgeoefend hebben, zowel ten aanzien van Westminster als ten aanzien van Euro-Brussel. En hoewel wij hoegenaamd geen voorstander zijn van deze Europese Unie, moeten we ook de pro-EU keuze van Schotten en Ieren respecteren, wat impliceert dat een Verenigd Koninkrijk in z'n huidige vorm hoegenaamd niet meer kan bestaan, daar een deel ervan in de EU wenst te blijven en een deel ervan uit de EU. Deze complicatie zal de conservatieve partij van de Tories ook niet ontgaan zijn.

De keuze van Engelsen en Welshen voor een uitstap uit de EU is echter even legitiem als de pro-keuze van Schotten en Ieren, en die keuze moet gerespecteerd worden, ongeacht wie er in 'Downing Street' vertoeft. Maar het mag al lang gebleken zijn dat het 'alternatief buiten de EU' van de rechts-conservatieve en zeg maar gerust hard neoliberale regering van Theresa May ook geen antwoorden biedt op de bekommernissen van de vele Engelsen en Welshen die hen tot een keuze tot die uitstap deden komen. Indien Engeland en Wales een goede toekomst tegemoet willen gaan buiten de EU, waar ze alle recht op hebben, dan zal dit zeker niet kunnen met een regime dat in essentie gewoon het afbraakbeleid van de EU verderzet, maar dan in extremere vorm. Een links alternatief voor die neoliberale Brexit is nodig, een alternatief dat de soevereiniteit van het volk en de verdediging van de sociale en democratische rechten en verworvenheden vooropstelt, voor Wales en Engeland buiten de EU en voor Schotland en Ierland binnen de EU (al maken we ons weinig illusies over de mogelijkheden van een zogenaamde "sociale" EU).

Colofon &
KALENDER

11 juli, Brussel.

De jaarlijkse 11-juliviering in het Vlaams Huis in Brussel, Drukpersstraat 20.

Zondag 6 augustus, Doel.

Dorpsfeesten in het dorp dat blijft!

zaterdag 26 en zondag 27 augustus 2017

Vredesfietseling <http://vredesfietseling.eu/>

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

Pridevlag met leeuw

100 cm op 95 cm;

prijs: 20 €

Aan de linkerzijde mogelijkheid voorzien om een stok door te steken.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>